

Mind repair in Culemborg

Eén op de vier mensen krijgt in het leven te maken met psychische klachten.

De labels klinken ernstig genoeg; trauma's, psychose, depressie, borderline en ga zo maar door.

Gezamenlijk kenmerk: grauwe ellende. Natuurlijk voor degene die het treft.

De wurgreep van de kwaal doet verlangen naar een eenvoudig gebroken been met veel gips er om heen.

Dat kan je tenminste laten zien dat je wat hebt. Maar ook de wijdere kring van partner, familie, buren en collega's is getroffen door dit vaak langdurige ongemak. Mind Repair Culemborg nodigde vier Culemborgers uit hun verhaal te vertellen aan een Culemborgse kunstenaar. Ze gingen

er voor zitten en het werden vaak aangrijpende gesprekken.

Hoe om te gaan met deze soms levensbedreigende duisternis? En hoe er weer uit te komen?

De kunstenaars hebben het (herstel) verhaal verwerkt in een schilderij of ander kunstwerk en Erwin Fisser noteerde kort en bondig het vertelde.

De maand september biedt Kattenstraat 12 onderdak aan dit intrigerende project MIND REPAIR. Vrijstaddrucker Lilian, Thabita Boekweit, Diori van Elswijk en Jeltje Hoogenkamp leverden de kunstwerken. Dinsdag 1 september 10.30 opent Rieks Hoogenkamp, ervaringsdeskundige, het project onder koffie en taart in Kattenstraat12.

Openingstijden gedurende september:

dinsdag 9 - 13 uur, 19 - 21.30

woensdag 9 - 13 uur, 19 - 21.30 uur

donderdag 13 - 18 uur, 19 - 21.30 uur

zaterdag en zondag 13 - 18 uur

Toegang vrij

Informatie:

Elisabeth Vink, vinkvonk@gmail.com

Wie je laat zien, is niet per se wie je bent

Je kan aan de buitenkant niet zien, wat voor mens er van binnen zit. Soms biedt dat bescherming, maar het kan je ook eenzaam maken. Of kwetsbaar. Met John was het eigenlijk altijd lachen en plezier. Niet teveel gedoe en een lekker biertje erbij. Misschien wel een biertje teveel. Of zelfs een paar biertjes teveel. Mensen wisten wel dat John dronk. Maar eigenlijk wist niemand waarom John dronk. Want wat voor mens binnen die buitenkant zat, dat kon niemand zien. En PTSD is zo'n domper op de sfeer.

De terroristen die John's broer voor zijn ogen doodschoten zagen ook niet wat voor man er in het uniform zat. Deze zin komt wat rauw en onverwachts binnen. Misschien schrik je er zelfs van. En dit zijn dan nog maar woorden. Het lijkt nog niet op wat John heeft moeten meemaken die avond in Belfast. John en zijn broer Richard, beiden in het uniform van de Britse luchtmacht, de RAF. Ze waren een avond vrij en gingen samen op zoek naar ontspanning. Voor het politiebureau waren twee mannen aan het rommelen met hun bestelbusje. Terwijl John de spullen uit de auto haalde, stapte Richard op hen af. Hij was een man in RAF uniform die een helpende hand wilde toesteken. Zonder dat hij wist dat de beide mannen IRA terroristen waren, die rommelden aan hun autobom.

De terroristen zagen geen behulpzame, vrolijke oudere broer. Ze zagen geen geliefde zoon, geen trouwe vriend. Ze zagen alleen de buitenkant van een naderend uniform die hun aanslag kwam verstoren. John keek op toen hij de schoten hoorde. Instinctief reageerde hij en hij wist één van de terroristen onschadelijk te maken terwijl de ander vluchtte. Uiteindelijk belanden beide mannen levenslang in de gevangenis. Maar dat is nauwelijks genoegdoening wanneer je je ouders hebt moeten vertellen dat hun oudste zoon is omgekomen. John verliet de RAF, verliet Engeland. Maar de herinneringen blijven bij hem. Op onverwachte momenten zijn ze er ineens en schrikt hij op als iemand

KUNSTENAAR LILIAN

Het raakte Lilian dat John zijn verhaal met niemand deelt. Hoe kan je deze zware last alleen dragen? De kracht en eenzaamheid van John beeld Lilian prachtig uit in haar werk. De kunstwerken van Lilian hebben één ding gemeen: ze gaan uit van de menselijke emotie. Het spanningsveld tussen de (eigen) binnenwereld en de confrontatie met de buitenwereld. Lilian is onderdeel van vrijstad drukker uit Culemborg. <https://devrijstaddrukker.nl>

ineens schreeuwt of als er plotseling een deur dichtvalt. Soms zijn er ook nachtmerries. En nog steeds dat schuldgevoel: 'Wat als?' En 'Had ik meer kunnen doen?'. Dat zat allemaal jarenlang vooral van binnen. Dat was niet de John die hij liet zien. Sinds hij samen is met Jane worden de nachtmerries minder. Drinken doet hij niet meer. John kan meer praten, stelt zich meer open. Vrienden vinden het fijn je beter te leren kennen. Dat ze toegelaten worden. Achteraf had hij er wel eerder over willen gaan praten met mensen. Dat hij wat meer van zijn PTSD kan laten zien, is geen domper.

* De gebruikte namen zijn om privacy redenen gefingeerd